

zVěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

prosinec 2013
číslo 3 - ročník X

Myš, která řvala

■ A řve dál. Už deset let. Dnes třeba o tom, že v Německu byly volby, které na celé čáře vyhrála ve všech směrech populární „Angie“ Merkel. Voliči svoji volbou pravděpodobně projevili přání, aby jí bylo umožněno dokončit započaté dílo, jehož výsledkem bude země sice ekonomicky, politicky a společensky spálená, zato ale po uši zadlužená. A aby na to paní Anděla nebyla sama, postavil jí bavorský volič po bok jeho vysokoblahorodí Horsta Seehofera, postavu to nekomentovatelnou.

Volby další byly již veselejší, voliči měst Mnichov, Garmisch a Berchtesgaden poslali v plebiscitu k čertu pány z IOC, kterým se zachtělo v těchto městech uspořádat cirkusové představení zvané zimní olympijské hry, po kterých by jim jako obvykle zůstal v kapsách zisk a daňovým poplatníkům náklady. Výsledek volby samozřejmě pobouřil mnohé, za všechny jmenuji jednu morální veličinu, v Rakousku žijícího daňového uprchlíka pana Franze Beckenbauera, který obyvatelům uvedených měst vzkázal, že je to bude ještě mrzet. V Garmischi od té doby denně očekávají útok rakouské kavalerie.

Český volič dal v prezidentských volbách zvoleným kandidátem opět najevo, že nepovažuje demokracii za nejlepší formu společenského soužití, ve volbách parlamentních pak však projevil náznak smyslu pro humor, tedy něco v českých poměrech poměrně exotického. Za zmínku také stojí, že český jazyk byl obohacen novým slovem, a to slovem „mašibl“, které vzniklo spojením výrazů magor, šílenec a blbec. Média označují tímto výrazem některé představitele politické scény včetně současné hlavy státu. Minulá hlava státu takto označována nebyla, protože výraz ještě neexistoval.

Řvoucí myš, jak jsem si v úvodu dovilil nazvat náš zVěstník - oficiálně tiskový orgán SKV Sokol Mnichov - dnes ve výčtu eskapád tohoto světa pokračovat nebude, neb letos slavil kulatiny, a to desáté, takže si nechá trochu místa pro malé laudatio:

Jméno zVěstník je to jediné, co nám zůstalo po rozdělení mnichovských sokolů na předobré a zlé, když se valná hromada Sokola předobrého rozhodla s genialitou sobě vlastní přejmenovat svoji tiskovinu na „Sokolík“. I když by název „Pionýrek“ byl zřejmě mnohem výstižnější a po fašistoidních excesech minulého roku by ani název „Stürmer“ nebo alespoň „Šturmík“ nebyl tak úplně od věci.

Vzhledem k tomu, že vznik naší jednoty nebyl v sokolském světě a jeho hlavním médiu provázen jásavými fanfárami, a vzhledem k tomu, že sokolská demokracie zatím prostor pro kontroverzní stanoviska neposkytuje, bylo hned od počátku na zVěstníku, aby nám nedal zahynouti. Jak vidno, tak skutečně nedal a stačil při tom i odložit patinu lokálních krajských novin a dnes komentuje – aniž by opomenul hlásat jak úspěšné tak neúspěšné aktivity jednoty – i záležitosti komplexnější, jako jsou třeba kotrmelce mocných této planety s důrazem

na jednu její - v této souvislosti velice atraktivní - část, na Českou republiku.

Činí to všechno sice z pozice sokolské organizace, ale v mezičase se mu již daří oslovovat i mnohé mimosokoly - čtenáře po celé zeměkouli. A to díky masovému elektronickému přeposílání, za které redakce děkuje, a doufá v další rozšíření přeposílanosti hlavně v rámci sokolských jednot.

I přetiskování našich článků jak v sokolských a krajských, tak i někdy v těch „renomovanějších“ tiskovinách přispělo ke zvýšení čtenářského zájmu. Četné reakce jsou pro redakci potvrzením, že Sokol nejen žije a čte nás, ale že disponuje i zajímavými různorodými názory, což opět vzbuzuje naději v lepší zítřky.

Další expanzi zVěstníku stojí v cestě přece jen téměř neexistující finanční základna a personální podvyživenost. Což ovšem neznamená, že se nechceme pokusit, aby se ze řvoucí myši časem stal řvoucí – no asi ne lev – ale alespoň lvíček.

Karel Pokorný, starosta (Kpokorny41@aol.com)

Ze života jednoty

3. ročník nohejbalového turnaje

neděle, 29. září 2013

Slovensko-německo-český nohejbalový turnaj proběhl letos již potřetí a vyznačoval se tentokrát nejen vysokou angažovaností hráčů i diváků, ale i poměrně vysokou sportovní úrovní. Hlavně první místo mnichovského mužstva Pfluns'n (foto), které se v minulých ročnících spokojovalo spíše s rolí outsiderů, bylo velkým překvapením.

Naše první sokolské mužstvo sice na první místo již téměř dosáhlo, ale jeho naděje byly zmařeny v bratrovražedném boji s mnichovsko-českým mužstvem Sokol-Mix.

Na návrh vítězného teamu byl letos poprvé udělen titul nejlepšího hráče turnaje a to Zdeňku Šturcovi z Petroupimi, nikoliv vzhledem k jeho relativně vysokému věku, ale zcela zaslouženě. Zdeněk pravděpodobně na chvíli zapomněl na tradiční bolesti zad a podal výkon svého života, kterým se nezapomenutelně zapsal do historie mnichovských nohejbalových turnajů.

Po vyhlášení vítězů pozitivně vyhodnotili průběh a organizaci turnaje starosta středočeské obce Petroupim Jiří Černý a kapitán vítězného mužstva Julian Albrecht.

Konečné pořadí finálové skupiny bylo následující: 1. Pfluns'n's

Mnichov, 2. SDH Petroupim, 3. SKV Sokol Mnichov, 4. Inter Sokol Mix, 5. UHG Fasanenestraße

TURNAJ VE STOLNÍM TENISE

středa, 2. října 2013

Na improvizovaných stupních vítězů letos stanuli: 1. Jiří Cach, 2. Nikola Scheufler, 3. Karel Svoboda.

SKV OPEN

sobota, 16. listopadu 2013

Naše jednota byla letos již po deváté organizátorem kuželkového turnaje SKV Open v ASZ Altstadt v Mnichově. Vítězem se stal Dušan Pokorný s 31 body, druhá byla Jitka Šolcová se 30 body, třetí Zdeněk Fajkus s 28 body a čtvrté pořadí uhrál Karel Pokorný s 15 body.

Kuželková liga 2013

Pořadí a body

1. Svoboda, Karel	188	7. Pokorný, Dušan	90	13. Allis, Alexandra	28
2. Scholz, Jitka	123	8. Fajkus, Zdeněk	87	14. Petrová, Hana	23
3. Pokorný, Karel	122	9. Scheufler, Nikola	56	15. Jiránková, Alena	14
4.-5. Cach, Jirka	112	10. Jermář, Marcel	54	16. Novotný, Franta	7
4.-5. Krajciová, Draha	112	11. Fajkusová, Blanka	44		
6. Hübnerová, Ivana	99	12. Scheufler, Barbara	40		

Do kdy jsou vlastně děti děti? Pro rodiče i naši rubriku celý život.

Zde další emigrantský příběh, opět zhuštěný do jednoho archivního dopisu z „lágru“. Tentokrát od jednatelčiny spolužačky z gymnázia, která se coby novomanželka hned v létě po absolvované maturitě vydala „na příslib“ do Spojených států s úmyslem tam požádat o politický azyl. A i ji dohnala ta již posledně zmíněná neinformovanost: Bohužel až v USA se dozvěděla, že o víza si musí požádat v Evropě... Jak se jí pak vedlo během měsíců, strávených čekáním v Německu, si určitě po bezmála 35 letech se zájmem přečtete nejen ona...

1. listopadu 1979...

Milá Jitko,

krátce před svým odjezdem jsem slíbila, že se po návratu ozvu. Což činím, i když po čase dosti dlouhém.

Do Evropy jsme se totiž vrátili hned po vypršení tří týdnů povoleného pobytu v USA, čili téměř před třemi měsíci. Ovšem nebyl to návrat dobrovolný. Chtěli jsme zůstat ve Spojených státech nebo v Kanadě, což dnes, kdy je celý Západ přesycen Vietnamci, není možné. Musíme pěkně čekat v zemi tzv. „prvního azylu“, což je NSR, Rakousko a Itálie, než nás Amerika ráčí přijmout. A to, že nás přijme, není vůbec jisté. A ještě to má další háček. Z Německa je čekací doba 6-8 měsíců, z Rakouska ovšem, z neznámých důvodů, jen 2-4 měsíce.

Zpáteční letenku do Prahy jsme měli přes Frankfurt, tak jsme si v New Yorku pěkně zakoupili německá a rakouská víza a chystali jsme se do Vídně. To nám ovšem poněkud nevyšlo. Když jsme totiž ve Frankfurtu vystoupili z letadla, odcizil nám někdo příruční tašku, v níž jsme měli (my volové!) úplně vše: oba pasy, Karlův řidičák, všechny prachy (emigrantská organizace v N.Y. nám půjčila na cestu do Vídně 160 US\$), všechny diáře, adresáře, všechno. A tak jsme přibyli do Německa s docela holými zadky. Snažili jsme se všemožně dostat do Rakous, ale nakonec jsme to museli vzdát.

Ale už jsme si zvykli. Máme se dobře, co dím, báječně. Donedávna jsme nepracovali (ti hloupi Němci než by nám dali pracovní povolení, tak nás radši živili), a tak jsme se alespoň šprtali angličtinu. Už jsme se naučili přes tisíc slovíček, což vyžaduje důslednost, která mě u sebe překvapuje.

Jinak si ale asi dovedeš představit, že rodiče byl ten největší problém a největší důvod váhání a nejistoty, když jsme se rozhodovali k tomuto kroku. Asi každá holka-uprchlice zapláče nad prvními dopisy z domova. Jako já. Je to strašně těžký, hlavně proto, že oni o tom nevědí dopředu, člověk jim nemůže vysvětlit, ja-

ký má důvody, nemůže se s nima regulérně rozloučit. Nic. Prostě vlezíš do letadla a řekneš tak ahoj a oni se ještě zeptají, v kolik to přilítá zpátky, a ty to ani nevíš, protože to prostě nepotřebuješ vědět. A tak něco plácneš, to je jedno co, protože se prostě nevrátíš. Zdá se to být prostý, ale je to strašně těžký a složitý. Říkala jsem si jsem svině jsem svině jsem svině, jak jim můžu něco takového udělat, ale udělala jsem. Pak přijde ještě jedna hrozná věc: Člověk jim to musí napsat. Bylo to všechno strašně blbý, hlavně proto, že to je nelegální. Má to takovej přidech tragédie. No a teď se musí strašně dlouho čekat na ten první dopis, kterej je nejhorší. Člověk na něj čeká jak blbej a přitom ví, že mu žádnou radost nemůže přinést.

Já jsem dostala ten první dopis až za měsíc a půl po našem předpokládaném návratu, takže za víc než za dva měsíce po našem odletu. Už jsem prostě

úplně blbnula, že se mě rodiče zřekli, že se není co divit, taková nehodná dcera... A pak ten dopis přišel. No to víš, rodiče jsou rodiče, ať se děje cokoli. Ani se mě nezřekli, ani se nezlobili, ani nevyčítali. A to je asi nejhorší. Člověk jenom vidí, že jim je smutno. Moc. Prostě je to děsně blbý. Ale nakonec se všechno poddá. Teda částečně. Všichni si zvyknou. Ale taková rána člověku zůstane, to je marný. Blbě je všem a my tu nemáme ani žádný zázemí, přátele a tak.

Ukradené adresy jsem částečně vyhledala v telefonním seznamu a pár lidem už jsem napsala. A bude-li mít někdo zájem o mou adresu, dej mi ji prosím. A ty, nebudeš-li se bát styku s uprchlicí či nebudeš-li na mě přímo zanevřelá, napiš taky. Nevím, jestli si umíš představit, jak takovej dopis tady potěší. Díky.

Měj se fajn a nepodlehni – myslím neupiš duši čertu, jako už tolik lidí v naší vlasti.

Měj se, měj se, měj se a tschüss – jak se říká...

Tvoje Jana

Jana s manželem za 13 měsíců z Německa do USA odletěla. Vychovala tam dvě děti a vedle toho vystudovala vysokou školu. Manželovi tu ukradenou tašku nikdy nezapomněla (dát do ní všechny dokumenty byl totiž jeho nápad) a po několika letech se s ním rozvedla. Žije nadále v USA, kde vyučuje na jedné univerzitě.

Z dopisů čtenářů

Následující čtenářský dopis reaguje na úvodník letního vydání zVěstníku „Co by bylo kdyby...“. Pisatel pravděpodobně vyjadřuje - jak ukazují výsledky nedávných parlamentních voleb - názor nemalé části české populace...

Názor na roky 1968, 1989 a poté

Úvodem chci říci, že jsem ročník 1948 a tak si velmi dobře pamatuji tyto události. Je jasné, že jsem musel časem zčásti měnit svůj názor vlivem nových informací, ale ne nikdy manipulací médií apod.

Rok 1968 byl vyvrcholením nadšení společnosti z celkového uvolnění, zrušením cenzury, cestováním do zahraničí apod. Zdůrazňuji, že se jednalo o společné pocity jak komunistů tak i bezpartijních. Dá se říci, že většina ved. činitelů KSČ byli tahouny změn. Tento názor nikdy nezměním, protože jsem to prožil a historie to potvrdila.

V roce 1968 nešlo o převrat na kapitalistický systém, ale bylo to hledání tzv. 3. cesty, jinak řečeno humánní socialismus. Bohužel to bylo v situaci rozděleného světa, což nemohlo být úspěšně řešeno. Kdyby se něco podobného stalo např. Řecku, určitě by NATO zasáhlo, třeba ne silou, ale jinými nátlakovými prostředky (viz Řecko občanská válka a zásah západu – 2 x, viz Itálie po 2. světové válce a podobně).

Všichni, i já jsem byl zklamán, že k okupaci došlo. Časem jsem si tzv. zvykl na poměry, které zde byly. Tento režim nebyl v žádném případě zločinný, protože drtivá většina akceptovala poměry. Je jasné, že u nás nebyli bohatí lidé, životní úroveň byla poměrně vyrovnaná. Positivem bylo to, že bylo dobře organizováno sociální zabezpečení, školství, možnost a jistota práce, bylo zde mnoho občanských sdružení a ne všechny podléhaly vedoucí straně. Musím také konstatovat, že jsem mnoho let byl aktivní na úrovni poslanců malého města, kde se věci v podstatě řešily podle potřeb lidí, politika šla stranou. Je to má zkušenost. Negativem bylo především samocenzura, překážky ve výjezdu do západních zemí /ne ale nemožné/ viz p. Klaus a jeho studium v zahraničí. Občan, který nebyl soudně trestán a který měl možnosti finanční, mohl cestovat na západ. Pokud někdo říká že ne, dle mne lže. Ano, je také pravda, že velmi malá část obyvatelstva, která byla hodnocena bezpečností jako opozice, měla pro-

blémy. Velkým zklamáním pro mne byla skutečnost, že lidé i moji kamarádi byli šikanováni za svůj postoj. Musím ale objektivně říci, že byli trestáni hlavně členové KSČ vyloučením a jiným postihem. Opět tento názor je na základě mého pozorování a prožitků v mém okolí. Časem úroveň naší ekonomiky stagnovala, ne ale propadala. Jistý vliv na to měla i blokáda západu na zboží a hlavně neschopnost včas inovovat stroje a zboží pro občany. Přesto se Československo stále drželo na určité úrovni a bylo dokonce přeborníkem ve využití volného času zahradničením a stavbou rekreačních objektů, kde strávili občané své víkendy.

Lidé na konci 80. let chtěli změnu k lepšímu a obdivovali západ především v lepším hmotném zabezpečení. Nešlo vůbec o převzetí negativních věcí ze západu jako byla větší zločinnost, nejistota práce apod.

1989 - masové demonstrace na změnu režimu. Lidé chtěli kvalitněji žít hmotně a chtěli svobodu projevu a cestování. Nikoho z 90 % obyvatelstva nenapadlo zde budovat kapitalismus se vším všudy. Bohužel se to stalo a po 23 letech většina obyvatelstva chce změny, především odstranění šílené korupce, nerovnosti mezi občany, zvýšit jistotu práce a sociálního zabezpečení. V práci možnost i vyjádřit svůj názor, nyní to není možné, jsou okamžitě většinou vyhozeni. Je otázka, jak toto vyřešit. Jistě, že to nepůjde k návratem před rok 1989, ale změny musí nastat, protože nám mizí zdroje prosperity v ekonomii a situace v zemědělství je velmi svízelná z důvodu likvidace soběstačnosti uživitého národa. Opět je to velmi těžká úloha problém řešit.

Nechme nyní levice vládnout, snad se jí podaří podmínky zlepšit a to především pro občany, my všichni žijeme jenom jednou a nemůžeme se spoléhat na jakési sliby o prosperitě do neokonečna.

Závěrem: Nejsem politik, ale věci sleduji pravidelně a mám obavu o budoucnost i mých dvou dětí s jejich rodinami. Můžete kritizovat moje názory, ale já si za nimi stojím, protože jsem vše prožil a nejsem žádný fanatik. Já jenom doufám, že jsme si snad nenechali revoluci z roku 1989 ukrást, i když ten pocit často mám.

Ing. Kožíšek Bohumil

STRACH Z PRÁVA NA PRÁVO (5)

Karel Pokorný, starosta SKV Sokol München a promovaný právník, se zabývá studiem právního dědictví českých zemí a přístupu obyvatelů České republiky a Německa k právům

Ilustrace: Ivan Plíhal

*Text přednášky Karla Pokorného v mnichovské po-
bočce Společnosti pro vědy a umění 17. dubna 2012
přinášíme na pokračování.*

První z Lucemburků byl Jan Lucemburský. To je ten, který při bitvě u Crécy pronesl ta památná slova, že toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal. Bohdá toho nebylo asi tak půl hodiny, pak byl Jan mrtvý a jeho syn Karel, který se stal v tom okamžiku českým králem, upaloval z bojiště až se za ním prášilo. Upaloval do Prahy, odkud časem vládl jako císař Karel IV. Jelikož mu tatínek zanechal království v úděsném stavu, dával ho pomalu do pořádku, a protože se mu nechtělo to udělat silou, tak opět narazil na potřebu nějakého jednotného práva.

A zase nastal ten v našich právních dějinách obvyklý cirkus: Byl vytvořen zákoník s názvem **Mayestats Carolina** – zákoník neobyčejných kvalit, upravující a posilující královskou autoritu a už proto opět pro aristokraty nepřijatelný. Ten zákoník je tak vytočil, že ho Karel IV. raději ukryl na Karlštejně a prohlásil, že shořel. O mnoho let později byl jako objeven, ale jeho první knižní vydání pochází až ze 17. století.

To, že se ani tak silnému panovníkovi, jakým byl Karel IV., nepodařilo zákoník prosadit, je tak trochu nepochopitelné, už proto, že část šlechty nebyla tak úplně proti. (Třeba ten Bušek z Velhartic, to je ten, který s ním pil už tu mnohou číš, se na zákoníku aktivně podílel.) Ale králi to možná zase až tak nevadilo, on Karel IV. s právem jako takovým zacházel také někdy dost nešetrně. Jen jeden příklad za všechny: Město Norimberk bylo od něj animováno k protižidovskému pogromu, po kterém byl majetek zabitých židů použit k uhrazení dluhu, který král u města Norimberk měl. Takže tak trochu „Schreib-tischtäter“. Karel navíc pár zákonů, které ze zákoníku k vládnutí nutně potřeboval, stejně šlechtě nějak podšoup', zřejmě když zase pili tu mnohou číš. On byl Kája takový bazilišek.

V této souvislosti je ale zajímavé, že ve stejné době prosadil polský král Kazimír Veliký kodifikaci s názvem **Vislický statut** a srbský car Štěpán Dušan svůj **Srbský zákoník**. Takže jen u nás pořád nic.

No a pak přišly doby husitské, jistě významné, ale ne z hlediska právního. Snad jenom tolik, že obhajoba mistra Jana Husa – kterého osobně považuji za největší a nejvýznamnější postavu naší historie – tak jeho obhajoba před kostnickým koncilem byla právníká katastrofa. Oni ho údajně ani moc odsoudit nechtěli, protože tak nějak tušili, co s nimi pak Češi udělají. Ale jednoduše není možné se hájit tím, že neuznávám zákony, podle kterých

ten soud soudí, to k tomu soudu nemusím chodit. Prostě buď se soudím nebo dělám revoluci – oboje nejde.

První kodifikace celého zemského práva jsme se dočkali v 16. století, jmenovalo se to **Vladislavské zemské zřízení**. Iniciátorem tentokrát byla sama šlechta, které už vadila pohusitská anarchie. Vadila jí všude jinde v zemi, jenom ne u ní samotné, a podle toho také vypadal výsledek. Hlavním problémem toho díla bylo výrazné omezení pravomoci měst, také ješ-

tě z husitských dob rozdváděných. Těm sice slabý král Vladislav Jagelonský slíbil, že právo nechá v jejich prospěch upravit (zřejmě řekl, že to bude v pohodě), ale pak to přece jen podepsal tak, jak to bylo navrženo, a způsobil tím málem občanskou válku. S odřeným hřbetem se pak podařilo ten problém vyřešit tzv. Svatováclavskou smlouvou, ale pořádně to nefungovalo nikdy, pořád se to upravovalo.

Když po Jageloncích přišli Habsburkové, tak právo nechali přeložit do latiny a přitom asi i trochu upravit. Ten původní text byl totiž hrozně chaotický, neměl snad ani očíslované stránky, jak si tam každý psal co chtěl. Každopádně se s tím Habsburkové trápili až do Bílé Hory, takže přes sto let.

Byla to škoda, protože, a teď cituji: „Přijetí formálně a obsahově nedokonalé kodifikace zemského práva znamenalo, že se neuplatnil rozsáhlý a obsahově dokonalejší spis o zemském právu z pera Viktorína Kornela ze Všehrd **O právech, sudiech i dskách země české Knihy devatery**.“ Dílo to poměrně známé, ale bohužel zase jen do knihovny.

Pokračování příště

Citáty a názory

Odvaha je triumf nach strachem.

Nelson Mandela

Vánoce přijdou, i když pro to člověk vůbec nic nedělá.

anonym

Věčná škoda, že lidé, kteří vědí, jak správně dělat politiku, musí trávit čas stříháním vlasů nebo řízením taxíku.

George Burns

Program

leden – červenec 2014

- stř. 05.02. maškarní koulení**
19 hod. v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12 – v maskách
- ne. 16.02. běžky Dietramszell**
organizuje Karel (tel. 089/611 72 57)
- pá. 04.04. 10. výročí založení SKV Sokol Mnichov**
19 hod. **výroční volební valná hromada**
- so. 17.05. spoluorganizace 49. ročníku dálkového pochodu**
Praha – Prčice, start Čerčany
- so. 07.06-
po. 09.06. 41. sokolské setkání v Tyršově Oetzu**
organizuje Sokolská župa rakouská
- ne. 20.07. výšlap někam do hor, k horám nebo k jezeru – vše podle kondice
a nálady účastníků**

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com. Uzávěrka 14 dní před termínem vydání. Texty a fotografie jsou redakční, pokud není jinak uvedeno.
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný (starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342. Bankovní spojení: Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766